

Napisala: Klavdija Žnidaršič

OČE, UČITELJ IN PRIJATELJ

Vloge:

TANJA

PETRA

KRISTINA

ANDREJA

KARMEN

FRANCESCO »FANI«

GIUSEPPE »PEPE«

LORENZO

ANTONIO

VALENTINO »TINE«

DON BOSKO

Opis:

V učilnici otroci čakajo na verouk in se začnejo pogovarjati o Don Bosku. Spomnijo se nekaterih stvari, ki jih je ta počel med mladimi. Po vsaki ugotovitvi otroci zamrznejo, na oder pa stopi Don Bosko (s svojimi mladimi) in odigra prizor, ki so ga prej povedali otroci. Tako se igra nadaljuje dokler ne pride katehistinja in se začne verouk.

Skupina otrok stopi v učilnico, se usede, si pripravi stvari za verouk in se začne pogovarjati.

TANJA: Hej! To soboto je Don Boskov dan. Ali boste prišli?

PETRA: Saj res! Povedali so zadnjič pri verouku. Jaz pridem.

KRISTINA: Kaj pa vem... Saj Don Boska sploh ne poznam tako dobro. Kaj naj potem počnem tam?

ANDREJA: Daj Kristina. Pridi. Saj ti lahko me zdajle razložimo kdo je bil in kaj je počel. Kaj ne?

KRISTINA: Bi mi res lahko? Oh, to bi bilo super!

KARMEN: Seveda. In kmalu boš ugotovila, da ga v bistvu že kar dobro poznaš. Torej Andreja. Na dan z besedo!

ANDERJ: Torej. Don Bosku je bilo ime Janez. Bil je še otrok ko je že moral začeti delati na polju.

TANJA: In nekega dne pri 9ih letih je imel prav posebne sanje.

PETRA: Sanjal je, da stoji med fanti, ki so se topli in se spremenili v zveri.

KRISTINA: Ja, ja. To že vem. In potem je prišel Jezus in rekel, da bo on spremenil in vzgajal te fante. In potem mu je dal Marijo za učiteljico in potem so se fantje spremenili v ovčke.

TANJA: Res je. Toda morda ne veš, da je zjutraj, ko je sanje pripovedoval svoji družini babica že videla, da bo morda postal duhovnik.

KARMEN: No, Janez je res zelo rad hodil k maši, po maši pa je prirejal predstave za prijatelje kjer je žongliral, hodil po vrvi...

KRISTINA: Tudi to že vse vem. Pred vsako predstavo je povabil gledalce, da so skupaj zmolili, po njej pa jim je obnovil pridigo in jim govoril o Jezusu in Bogu.

ANDREJA: Zelo dobro. Kakorkoli, Janez je zrasel in odšel v šolo, da bi postal duhovnik.

PETRA: In to mu je tudi uspelo, vendar je ob pogledu na fante na ulicah želel storiti več.

TANJA: Želel jim je ponuditi varen kraj kamor bi lahko prihajali, da bi se igrali in spoznavali Boga.

ANDREJA: Vendar pa se ostali duhovniki z njim niso strinjali. Nekateri so celi rekli, da je nor.

KRISTINA: Kaj res? No, tega pa nisem vedela. Nadaljujte. Tole postaja res zanimivo.

KARMEN: Vsekakor mu ni bilo lahko. Toda dobil je zelo dobro idejo...

Vsi zamrznejo na svojih mestih in v zadnjem gibu, ki so ga naredili. Na drugo polovico odra pride Don Bosko.

DON BOSKO (*zaskrbljen hodi gor in dol po odru*): Joj. Le kaj naj naredim? Tako rad bi pomagal tem fantom, pa ne vem kako. Moji sobratje me imajo že tako za norega... Mogoče pa... Oh! Že vem! Seveda, to je prava ideja! Janez, ustanovil boš oratorij! Imenoval pa ga bom Oratorij sv. Frančiška Saleškega. To bo varen kraj za fante, kjer se bodo lahko igrali in dobili topel obrok. In vsak dan jim bom lahko govoril o Jezusu in Mariji... ampak bo težko. Vem da bo. Nekateri ljudje mi bodo nasprotovali. Najbolje, da se priporočim Mariji, ona mi bo kazala pravo pot. V to sem popolnoma prepričan. (*Sede/poklekne, začne moliti in zamrzne.*)

Otroci oživijo nazaj.

KRISTINA (*vsa presenečena*): On je torej ustanovil oratorij?! Ta oratorij, ki ga obiskujem vsake poletne počitnice in kjer se igramo, imamo delavnice, dramsko igrico, molitev in kateheze?

PETRA: Ja Kristina. Prav ta oratorij.

KARMEN: Počakaj, da slišiš kaj vse se je zgodilo potem.

TANJA: Don Bosko je bil trdno odločen, da mu bo uspelo. Naredil pa je tudi načrt kako bo fante pripeljal na oratorij.

ANDREJA: Res je. In te naloge se je lotil zelo zanimivo.

Vsi otroci zopet zamrznejo. Na odre pridejo fantje in na tla postavijo skodelico/kozarec s kovanci, nato pa sedejo in začnejo metati kocko. Pridruži se jim Don Bosko.

DON BOSKO: Pozdravljeni fantje. Kaj pa počnete?

FRANCESCO: Kockamo, kaj pa.

GIUSEPPE: Daj Fani no. Bodi tiho. Nas bo še okradel.

LORENZO: Pa saj je duhovnik. Oni ne kradejo, poleg tega ne izgleda škodljiv.

ANTONIO: Alo. Bodite malo tiho, da vidim kaj hoče.

DON BOSKO (se zasmeji): Kaj hočem? Kaj pravite na povabilo?

VALENTINO (sumničavo): Kakšno vabilo? Nas nihče nikamor ne vabi.

DON BOSKO: Rad bi, da pridete na moj oratorij.

FRANCESCO: Na tvoj kaj?

DON BOSCO: Oratorij. Tam je že veliko fantov vaših let s katerimi se lahko igrate. In dobili boste tudi za jesti seveda.

ANTONIO: Predobro se sliši, da bi bilo res.

GIUSEPPE: Ja. Kakšna zvijača je to?

DON BOSKO: Nobene zvijače ni. Želim le, da bi si malo odpočili od vsega dela, ki ga morate opravljati.

LORENZO: Nak. Ne gremo s tabo. Tukaj nam je čisto fajn. Ane fantje?

DON BOSKO: Tudi prav, če vi tako pravite.

Don Bosko že skoraj odide, ko se nenadoma obrne in s tal pobere kozarec s kovanci in ga dvigne visoko nad glavo. Vsi fantje se poženejo pokonci, popolnoma presenečeni.

VALENTINO: Hej! Daj nam denar nazaj, ti presneti župnik!

FRANCESCO: Ta denar je naš! Težko smo delali, da smo ga zaslužili. Brez njega tudi za kruh nimamo.

DON BOSKO: Takole se zmenimo fantje. Vrnil vam bom denar, če obljubite, da boste prišli na moj oratorij.

GIUSEPPE: Kaj?! A zdaj nas pa že izsiljuje? Jaz rečem, da mu s pestmi pokažemo kozjih molitvic.

LORENZO: Pa kej je s tabo Pepe? Saj je vendar duhovnik. Ne moremo ga kar pretepti.

ANTONIO: Lorenzo ima prav. To ne gre. Torej? Še kakšna ideja?

VALENTINO: No. Kaj pa če gremo na ta oratorij? Sliši kar vredu, poleg tega pa nimamo ničesar izgubiti.

DON BOSKO: No, kaj bo fantje?

Don Bosko se obrne in steče z odra.

FANTJE: Hej, še vedno ima naš denar!

Fantje stečejo za Don Boskomo, otroci oživijo.

KRISTINA: No? Ali so prišli na oratorij?

PETRA: Nekateri ja, nekateri pa ne.

TANJA: Nekateri so hodili na oratorij ves čas, spet drugi so prihajali le občasno.

ANDREJA: Pomembno pa je, da jih je Don Bosko vedno sprejel z odprtimi rokami.

KARMEN: Postal je njihov vzgojitelj, učitelj in prijatelj.

PETRA: Ko je oratorij že nekaj časa deloval, se je Don Bosko odpravil domov, na oratorij pa se je vrnil s svojo mamo marjeto.

TANJA: Ta mu je pomagala skrbeti za fante in jim je kuhala.

ANDREJ: Leta po tem ko je tudi že ustanovil red Salezijancev pa je prišlo na oratoriju do čudeža.

KARMEN: Ja, res je. Zgodilo se je jeseni, ko so pekli kostanj za vse fante na oratoriju.

Otroci zamrznejo, na odre pride Don Bosko.

DON BOSKO: Joj prejoj. Kaj naj sedaj? Danes imamo kostanjev piknik, jaz imam pa premalo kostanja. (se obrne priti nebu in zmoli): Marija, ti veš, da bi rad razveselil svoje fante. Zaupam ti.

V sobo pritečejo Francesco, Giuseppe in Lorenzo.

FRANCESCO: Don Bsko, Don Bsko! Mama Marjeta pravi, da je čas.

GIUSEPPE: Jedli bomo kostanj! Komaj že čakam!

LORENZO: Zagotovo bo zelo dober!

DON BOSKO (se zasmeji): Fantje, fantje. Pomirite se. Saj nikjer ne gori.

V sobo prideta še Antonio in Valentino z veliko košaro/zabojem kostanja.

ANTONIO:Tako! Ravnokar pečen.

VALENTINO: Mama Marjeta je rekla naj bomo previdni, da se ne opečemo.

DON BOSKO: Potem pa prav. Postavite se lepo v vrsto in se ne prerivajte. Prepričan sem, da bo kostanja dovolj za vse.

Don Bosko in fantje zamrznejo. Oživijo otroci.

KRISTINA: Povejte mi že no.

ANDREJ: Kaj naj ti povemo?

KRISTINA: Ja kaj je bilo s kostanjem ane. Ga je zmanjkalo?

TANJA: Ne ni ga zmanjkalo.

KARMEN: Pravzaprav ga je bilo toliko, da je vsak lahko dobil dve porciji.

PETRA: Don Bosko je zaupal Mariji in ona je poskrbela zanj in za fante.

ANDREJ: Don Bosko nam s svojim življenjem lepo pokaže, da z zaupanjem v Jezusa in Marijo ne moremo zgrešiti v življenju.

TANJA: Res je. No Kristina? Kaj praviš?

KARMEN: Boš šla z nami na Don Boskov dan?

KRISTINA: Seveda da bom! Don Bosko je res super. Prav tako je super, kaj vse delajo danes Salezijanci in animatorji, ki jim pomagajo pri delu z otroki in mladimi.

PETRA: Res je. Katehistinja prihaja. Misli, da bomo začeli z veroukom.

Vsi se lepo usedejo in pogledajo proti vratom za odrom, zavesa se zagrne.

KONEC